

פרשת שמות

מה בפרשה: סיכום מתחמצת של פרשת השבוע

השבוע • הגדירה • לידת משה • הביריה למדין • קבלת המנהיגות • משה אצל פרעה • על כל אלו ועוד בפרשת שמות המוגשת בלשון קלה וברורה

דור הולך ודור בא - "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא". באותו רגע החלה אחת התקופות הקשות ביותר בעם ישראל - שעבוד מצרים. ומפני שידע הקב"ה שעמידים המצרים להתנכל לבני ישראל ולנסות ולהמעיט את מספרם הקדים תרופה למכה: "ובני-ישראל פרו וישרצו וירבו מאוד מאד, ותملא הארץ אוטם", עד כדי כך, שנשות ישראל ילדו כל אחת ששة תינוקות חיים בבת אחת, וכולם גיבורים וחזקים שלא כדרך הטבע!

השבוע

"יוקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף". פרעה כפר בכל הטובה שעשה עימו יוסף, שהציל אותם מרעב וכליה, ועשה עצמו כאלו אינו מכיר את יוסף ובבci עדתו.

בראותו כי בני-ישראל מתרבים מיום ליום חשש שהוא יתחלו עמו במלחמה ולין אסף את כל יעציו וחכמו למצוא דרך כיצד לעצור את התפשטותם. הלא פרעה אל זקני ישראל ואמר להם: עד עכשו ניתן לכם כל טוב מצרים וכן התעשרתם והנה אתם עם רב. הגיע השעה לפרוע את החוב. עליהם יהיה לבנות את ערי המבצר פיתום ורעם מס.

למרבה הפלא, על- אף העבודה הקשה, המשיכה תופעת התרבות של עם ישראל - "וכאשר יענו אותו כן הרבה וכן יפרוץ". בראותו שמצוותו לא עלתה יפה החלטת פרעה להפסיק עוד יותר את בני-ישראל, "וימררו את חייהם בעבודה קשה..."

הגדירה

לילה אחד חולם פרעה, והנה כל ארץ מצרים נתונה על כף אחת של המאזניים ובכף השניה עומד טלה זהה מכרייע את הCPF לצידו. הפתרון בפי חרטומי מצרים היה חד משמעי: בן עתיד להיוולד בעם ישראל והוא עתיד להחריב את כל ארץ מצרים!

מיד כינס פרעה את כל המילדיות העבריות וציווה עליהם עליהן כי ברגע הלידה יבחינו במין הילד: "...אם בן הוא והמיתן אותו ואם בת היא וחיה". אך המילדיות האמיצות ובראשן שפירה ופועה המשיכו להחיה גם את הזכרים ואף דאגו בשעת הצורך למים ומדון.

בנתים דחקו האסטרולוגים בפרעה; דע לך כי היום יولد מושיען של ישראל! ולאחר זה נוכח לדעת כי המילדיות אינן מקיימות את פקודתו, החלטת למצוות על עמו: "כל הבן הילוד היואר תשילכוו וכל הבת תחיוון".

ליידת משה

ואכן לא טעו האסטרולוגים בתחזיתם. באותו היום נולד בן לעמרם ויוכבד משבט לוי, ויקרא שמו בישראל - משה, הוא האיש שהנהיג את עם ישראל במצרים. לאחר שלושה חודשים, למשל יכלה להחייבו

בביתה, יצאה יוכבד אמו ליאור והניחה אותו בתוך תיבת גומי על מימי הנילוס.

התיבה משכה את תשומת ליבה של בת פרעה שיצאה לרוחץ במימי הנهر. משפטה אותה גילתה תינוק עברי בוכה. אך הופיעה מרימים אחות משה והציעה לחפש אשה עבריה שתנתק את התינוק. כך חזר משה לחיק אמו עד שגדל והובא אל בית פרעה.

משה בורך למדין

יום אחד יצא משה מבית המלוכה לראות מה שלום אחיו בני-ישראל "וירא בסבלותם". לפעת ראה שוטר מצרי נכה את אחד מבני-ישראל. בהביטו שאין איש באזורי הכה את המצרי עד מוות וטמן את גופתו בחול. למחמת ראה שני עברים מכים איש את רעהו הוא פנה אל אחד מהם; "רשות מה תהה רעך?" זה לא בשאר חfib וענה למשה: הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי?" משה נוכח לדעת כי דבר הריגת המצרי התפרש ועל כן נאלץ לבrhoח למדין. שם הוא פוגש בבנות יתרו כהן מדין, אשר בני המקום חרימו אותו על שהפסיק לעובוד עבודה זרה, מציל אותו מן הרכושים המתעללים בהן ועווד להן להש��ות את הצאן. כתוצאה לכך הוא נפגש עם אביהם ונושא לאשה את בתו ציפורה, ממנה נולד לו בנו הראשון - גרשום.

המנהייג שבדרך

"ויאנחו בני-ישראל מן העבודה . . . ותעל שועתם אל האלוקים..." והקב"ה מחליט כי הגיע הזמן הגואלה. משה, הירעה את עדרי הצאן של חותנו, רואה לפעת מחזה מדהים: אש אוחזת בשיח קווצני ("סנה") אר הוא איננו כליה, כשהוא מתקרב אל המקום הוא שומע את דברי האלוקים אליו, שבוסף מוטלת עליו השילוחות: "וועתה לך ואשלחך אל פרעה והוא יצא את עמי בני ישראל מצרים".

משה, ברוב ענותנו, מנסה להתחמק מהתפקיד ומטעיל ספק אם בני-ישראל יאמינו לכל דבריו, אך הקב"ה מוסר בידו מופתים: האחד, בהשליכו את מטהו ארצתה הוא הופך לנחש וכשהוא אוחז בזנב הנחש חזזר המטה לקדמותו. אם גם זה לא יספיק, יכנס משה את ידו לחיקו ודו תחפרק למצורע וכאשר יздание שנית לחיקו תעלם הצרעת כלל היהת כלל.

לאחר שהקב"ה מחזקנו בדברים ומctrף אליו את אחיו הגדול אהרן, יצא משה אל בני-ישראל. הוא מוסר להם את דבריו ה' ומראה להם את המופתים. העם נוטן בו את אמונו ובתחוכו במשה.

אצל פרעה

יחד עם אהרן ושביעים מזקנין ישראל מתיצב משה לפני פרעה ואומר: "כה אמר ה' אלוקי ישראל שלח את עמי...". פרעה לא רק שדוכה את בקשתם, אלא שהוא עוד מכביד את תנאי העבודה. מעתה יצטרכו בני-ישראל לדאוג בעצם לחומרិי הבניה, וזאת מבל' Lagerou במכסת העבודה הרגילה. הסיבה לגזירה זו: כדי שלא יהיה להם פנאי למחשבות "מווזרות" על חופש וחירות.

המצב נעשה גרווע יותר ובני-ישראל מתלוננים קשה לפני משה ואהרן; "...הבאשتم את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לחתת חרב בידם להורגנו". משה לוקח את הדברים לתשומת ליבו ופונה אל ה': "למה הרעות לעם זהה? למה זה שלחתי? ומהذا באתי אל פרעה לדבר בשマーך הרע לעם זהה והצל לא הצלת את עמר'?"

מקור: maale-adumim.com